

næppe kunne lade alle straffesager behandle ved den mindre afdeling, nærer bestyrelsen tvivl om, at der ad denne vej ville kunne opnås en effektiv forbedring. En regel, hvorefter det skulle være sagens betydning el. lign., der var afgørende for, ved hvilken af Højesterets afdelinger sagen skulle pådømmes, ville være meget vanskeligt at formulere. Afgørelsen, som jo måtte træffes under sagens forberedelse ved Højesteret, kunne ikke henlægges til administrationen, men måtte henlægges til retten selv, og dette ville næppe være heldigt, da retten derved på forhånd måtte tage en vis stilling til den sag, den senere skulle have forelagt under proceduren. Måske kunne der i et vist omfang rådes bod herpå ved at gøre behandlingen ved den mindre afdeling afhængig af parternes samtykke, men det er da et spørgsmål, om foranstaltningen ville gøre nogen nævneværdig nytte. Hertil kommer, at det må anses for yderst betænkeligt, hvis der ad denne vej efterhånden skulle fremkomme to forskellige kategorier af højesteretsdomme, som ikke begge anses for lige lødige afgørelser af den højeste domsmyndighed.

Skrankens bestyrelse er da kommet til det resultat, at en ordning med to sidestillede afdelinger må foretrækkes. Vi vil gerne herved understrege, at der ikke indenfor Skranken er noget ønske om, at Højesteret deles. Det er tværtimod en overvejende opfattelse, at dette vil være en beklagelig ændring i den århundredgamle retstilstand, fordi den vil betyde et brud på den enhed, hvormed Højesteret har stået i alles bevidsthed. På den anden side mener vi ikke, at dette måske i nogen grad følelsesbetonede moment kan være afgørende, når henses til, at retten jo allerede under den nugældende ordning vil være besat med stærkt skiftende medlemmer og vil kunne træffe afgørelse med et stemmetal, som kun udgør et mindretal af retten. Og ialtfald mener vi, at en sådan deling vil være til mindre skade for rettens autoritet og prestige, end hvis det skulle blive en varig tilstand, at sagerne må vente for længe på deres afgørelse.

Et væsentligt spørgsmål i tilfælde af en deling af Højesteret er spørgsmålet om de deltagende dommers mindsteantal. Der har allerede for år tilbage været diskussion herom, og forbillederne fra fremmede lande er varierende. Indenfor Skranken er man tilbøjelig til at tillægge det væsentlig betydning, at dommerantallet, hvis man må forlade det nu foreskrevne antal på 9, nedsættes mindst muligt og ikke under 7. Dels finder man, at landets øverste domstol bør beklædes af et større antal dommere end de underordnede retter, hvis afgørelser skal prøves (henholdsvis 5 i Sø- og Handelsretten og 6 i domsmandssager ved landsret), ligesom man mener, at højesteretsdommenes autoritet i høj grad, som det i sin tid er udtrykt af et af rettens medlemmer (Cosmus Meyer), beror på, at sagen ses fra så mange synspunkter, og at så mange temperament og livsanskuelser brydes under voteeringen. Dels vil man finde det et altfor skarpt brud med den hidtidige ordning at gå ned til et mindre antal end 7.

For at undgå, at delingen på nogen måde skulle medføre en sondring mellem højesteretsdomme af forskellig klasse, mener vi derhos, at rettens medlemmer ikke bør være fast knyttet til nogen af dens afdelinger.

København, den 10. oktober 1952.

Med ærbødighed

Stig Rode
sign.

Bunch Jensen
sign.

Gunnar Gersted
sign.